

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Mgr. V. H.,**
bytem,

zastoupeného JUDr. Milanem Štembergem, advokátem,
se sídlem Cyrila Boudy 1444, Kladno,

proti
žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
se sídlem se sídlem Křížová 25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018, č. j. 42000/011709/18/010/JH,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018, č. j. 42000/011709/18/010/JH, a
rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 8. 2018,

shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

č. j. 42013/626600/18/013/101/Rub, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,- Kč a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018 č. j. 42000/011709/18/010/JH, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř., zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 8. 2018, č. j. 42013/626600/18/013/101/Rub, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o dávku otcovské poporodní péče (dále jen „otcovská“) dle § 38a a násl. zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „zákon o nemocenském pojištění nebo zákon“).
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný nesprávně určil konec lhůty 6 týdnů dle § 38a odst. 3 zákona o nemocenském pojištění a dále řízení zastavil, aniž by byly dány důvody § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Žalobce se domnívá, že žalovaný měl aplikovat § 164 zákona o nemocenském pojištění a určit konec lhůty 6 týdnů na 18. 6. 2018 a nikoliv na 17. 6. 2018. Žalovaný k tomu argumentoval, že na daný případ nelze vztáhnout ustanovení o lhůtách dle zákona o nemocenském pojištění. Jedná se podle něj o dobu, a je tak třeba aplikovat § 26 zákona o nemocenském pojištění o podpůrcí době. Žalovaný podle žalobce nesprávně rozlišuje mezi pojmy lhůta, doba a podpůrcí doba. Podle žalobce jde v případě § 38a odst. 3 zákona o lhůtu, neboť se jedná o časový úsek, kdy musí být něco vykonáno. Od toho je potřeba odlišovat pojem doba, a též podpůrcí doba. V případě otcovské uvádí § 38b zákona o nemocenském pojištění, že podpůrcí doba činí jeden týden. Tato skutečnost je v dané věci bez významu, argumentace ustanovením § 26 zákona o nemocenském pojištění není proto přiléhavá, a rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné. Žalovaný se mýlí, pokud dovozuje, že na veřejnoprávní vztah nelze vztáhnout soukromoprávní úpravu občanského zákoníku.
4. Žalobce je dále přesvědčen, že nebyly splněny důvody pro zastavení řízení. Dle tvrzení žalobce není možné založit zjevnou právní nepřípustnost podané žádosti pouze na tom, že žalobce nastoupil na otcovskou pozdě, jak bylo správním orgánem I. stupně a žalovaným dovozeno ze dne narození dítěte a dne určeného jako den nástupu otcovské.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Trvá na závěru, že na daný případ nelze vztáhnout § 164 zákona o nemocenském pojištění o počítání času. Šestitýdenní časový úsek uvedený v § 38a odst. 3 zákona o nemocenském pojištění nelze považovat za lhůtu, nýbrž za dobu, jejímž uplynutím zaniká právo na uplatnění nároku na otcovskou. Prvním dnem, kdy může pojištěnec tento nárok uplatnit, je den narození dítěte, nikoli den následující. Období dle § 38a odst. 3 zákona o nemocenském pojištění má obdobnou povahu jako uplynutí podpůrcí doby nebo ochranné lhůty. V daném

případě došlo k uplynutí šestitýdenní doby, tuto dobu nelze charakterizovat jako šestitýdenní lhůtu. Žalovaný se dále domnívá, že na počítání šestitýdenní doby dle § 38a odst. 3 zákona o nemocenském pojištění nelze vztáhnout obecnou úpravu občanského zákoníku. Pokud uplynula doba dle § 38a odst. 3 zákona o nemocenském pojištění, po jejím uplynutí nebyl žalobce k podání žádosti oprávněn, jelikož zákon její podání po uplynutí této doby nepřipouští. Nárok na otcovskou byl podle žalovaného vyloučen přímo ze zákona, neboť bylo na první pohled zjevné, že žalobce uplatnil nárok na otcovskou na dítě narozené dne 7. 5. 2018 s datem nástupu od 18. 6. 2018.

6. V replice žalobce poukázal na to, že žalovaný nepředložil přezkoumatelný výpočet konce časového úseku 6 týdnů a nenabídl zdůvodnění jakými ustanoveními zákona. Žalobce nezpochybňuje závěr žalovaného, že pojištěnec může uplatnit nárok na otcovskou již v den narození dítěte, nikoli až den následující, to však podle něj neznamená, že by lhůta pro podání žádosti měla uplynout dříve, přičemž odkazuje na paralely v jiných řízeních. Žalobce uvedl i možný paradox, který by mohl vzniknout, pokud by se dítě narodilo například těsně před půlnocí, neboť těžko by pak v ten stejný den bylo možné nárok uplatnit, což bylo právě důvodem, proč se lhůta počítá až dnem následujícím po události rozhodné pro její vznik. Dále žalobce opětovně odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, dle které nemůže konec lhůty připadnout na den pracovního klidu, i tehdy, pokud by byl výkon práva fakticky možný.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
8. Žalobce podal dne 4. 7. 2018 prostřednictvím svého zaměstnavatele u Pražské správy sociálního zabezpečení na předepsaném tiskopise žádost, kterou uplatnil nárok na otcovskou na dítě narozené dne 7. 5. 2018, s datem nástupu 18. 6. 2018. Správní orgán I. stupně dne 21. 8. 2018 svým rozhodnutím řízení o žalobcem podané žádosti zastavil. V odůvodnění uvedl, že podaná žádost s uvedeným datem nástupu dne 18. 6. 2018, je žádostí zjevně právně nepřipustnou, jelikož v posuzovaném případě je posledním možným dnem nástupu na otcovskou 17. 6. 2018 a pozdější den nástupu je vyloučen právní úpravou uvedenou v zákoně o nemocenském pojištění. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, v němž argumentoval obdobnými tvrzeními jako v podané žalobě. Žalovaný se ve svém rozhodnutí ze dne 29. 10. 2018 s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ztotožnil, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že v posuzovaném případě nelze aplikovat § 164 zákona o nemocenském pojištění o počítání času a zároveň nelze na posuzovaný případ vztáhnout soukromoprávní úpravu počítání času, jelikož posuzovaný vztah je vztahem veřejného práva. Žalovaný se rovněž ztotožnil s názorem o zjevné právní nepřipustnosti žalobcem podané žádosti a uvedl, že bylo již z podané žádosti na první pohled zjevné, že nárok na dávku nevznikl a správní orgán I. stupně tak již nemusel provádět žádné další zjišťování či došetřování a nárok na otcovskou byl vyloučen ze zákona.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

10. Soud ve věci rozhodl dle § 76 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho konání a soud jej nepovažoval za nezbytné.
11. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
12. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.*
13. Podle § 38a odst. 1 zákona o nemocenském pojištění *nárok na otcovskou má a) pojištěnec, který pečuje o dítě, jehož je otcem, b) pojištěnec, který pečuje o dítě, které převzal do péče nahrazující péči rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu, pokud dítě ke dni převzetí do této péče nedosáhlo 7 let věku.*
14. Podle § 38a odst. 3 zákona o nemocenském pojištění *otcovská náleží, jen nastal-li nástup na otcovskou v období 6 týdnů ode dne narození dítěte nebo ode dne převzetí dítěte do péče.*
15. Podle § 164 zákona o nemocenském pojištění *lhůta určená podle dní počíná dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek (odst. 1). Poslední den lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá událost, od níž lhůta počíná. Není-li takový den v měsíci, připadne poslední den lhůty na poslední den v měsíci (odst. 2). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek⁶⁹), je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den (odst. 3).*
16. K námitce žalobce, že řízení nemělo být zastaveno, jelikož podaná žádost nebyla žádostí zjevně právně nepřipustnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) s. ř., soud uvádí, že za zjevně právně nepřipustnou lze považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. Správní řád sice nijak výslovně nestanoví, která žádost má být posouzena jako zjevně právně nepřipustná, nicméně z povahy věci půjde o takovou žádost, u níž bude jednoznačně zřejmé, že jí není možné vyhovět. Pojem zjevné právní nepřipustnosti je nutné vykládat restriktivně s ohledem na šetření práv účastníků řízení. K tomu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, uvedl, že nepřipustnost musí být patrná již ze samotné žádosti a nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Dále se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018 – 58, dle kterého *„rozhodnutím o zastavení řízení je správní řízení ukončeno dříve, než dojde k věcnému posouzení žádosti. Potom však též podřazení určité skutkové podstaty fakticky pod pojem zjevné právní nepřipustnosti musí být „nabíledni“ (arg. „zjevné“), tedy bezrozporné a bez nutnosti složitější úvahy správního orgánu, kterou by bylo třeba argumentačně osvětlovat v odůvodnění usnesení o zastavení řízení. Dále (arg. „právní“) pak právní úprava musí být zřejmá, bezrozporná, bezmezerovitá a její aplikace nesmí vyvolávat jakékoli složitější interpretační otázky. Nepřipustnost žádosti musí být jednoznačně patrná již ze samotné právní úpravy bez dalšího, to jest bez nutnosti užití jakýchkoli interpretačních úvah a pomůcek (bez odkazů na judikaturu či na prameny doktrinního výkladu). Nepřipustnost sama pak bude mít zásadně charakter procesní, může spočívat typicky v nesplnění procesních předpokladů (příkladem může být zjevný nedostatek procesní způsobilosti žadatele; viz § 29 správního řádu).“* V dané věci bylo nutné vyložit, zda časový úsek pro nástup na otcovskou je lhůtou či dobou, jednalo se tak o úvahy přesahující zjevnou nepřipustnost, proto byla aplikace § 66 odst. 1 písm. b) s. ř.

vyloučena. Již tento závěr vede ke zrušení rozhodnutí správních orgánů. Soud však posoudil i rozhodnou otázku povahy časového úseku nástupu na otcovskou.

17. Žalovaný vychází z předpokladu, že čas nástupu na otcovskou lze připodobnit k podpůrčí době dle § 26 zákona o nemocenském pojištění, a daný časový úsek vykládá proto jako *dobu*, nikoli jako *lhůtu*. Konec této doby byl podle něj v neděli 17. 6. 2018, která byla posledním dnem, kdy mohl žalobce nárok na otcovskou uplatnit.
18. Žalobce je naopak názoru, že předmětné časové období je třeba chápat jako *lhůtu* a pro její počítání použít pravidel stanovených v § 164 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, tudíž by posledním dnem uplatnění nároku bylo pondělí 18. 6. 2018.
19. Soud má shodně se žalobcem za to, že při výkladu práva není mezi právem veřejným a soukromým neprostupná hradba a naopak v souladu s požadavkem právní jistoty je žádoucí jednotu právního řádu, tedy aby právní pojmy či instituty bez ohledu na jejich výskyt v té které oblasti práva byly vykládány shodně. Pokud tomu tak není, nejedná se o záměr zákonodárce, nýbrž o jeho nedbalost, neboť vlastností pravidel, zde právních předpisů, má být organizovat a nikoli vnášet do vztahů mezi členy společnosti nejistotu. Pokud veřejnoprávní úprava neobsahuje definici právního pojmu, lze při jeho výkladu aplikovat jiné nejbližší ustanovení zákona, obvykle obecné normy a to i z oblasti soukromého práva, jež vyjadřuje obecný právní princip (viz. žalobou citovaný nálezn Ústavního soudu Pl. ÚS 33/97). Žalovaný nespecifikoval tvrzenou absurditu aplikovatelnosti pravidel počítání času dle soukromoprávní úpravy v případě absentující úpravy veřejného práva, proto se k tomu soud nemůže vyjádřit. Lze pouze konstatovat, že výše uvedený výklad pomocí soukromoprávní úpravy nevylučuje právní princip *lex specialis derogat generali*. Ostatně v dané věci nejde o „převzetí pravidel počítání času dle soukromoprávní úpravy“, jestliže shodně pravidlo počítání lhůty obsahuje ust. § 164 zákona o nemocenském pojištění, nýbrž o výklad neurčitého pojmu, zde určení časového úseku k nástupu na otcovskou.
20. Zákon o nemocenském pojištění stanovuje jako jednu z podmínek nároku na otcovskou její včasný nástup, k němuž musí dojít podle § 38a odst. 3 zákona o nemocenském pojištění v období 6 týdnů ode dne narození dítěte nebo ode dne převzetí dítěte do péče. Zákon užívá pojem období, explicitně neuvádí, zda jde o *lhůtu* či *dobu*. Oproti tomu zákon definuje podpůrčí dobu jako *dobu, po kterou má být podle tohoto zákona vyplácena dávka* (§ 3 písm. k). Rozlišení běhu času je zásadní po počítání času (jeho začátku a tím i konce) a s tím spojeného právního následku. Pokud by se v dané věci jednalo o dobu, právní následky by byly určeny stavem ke dni 17. 6. 2018. Pokud by se jednalo o *lhůtu*, rozhodující stav by byl k 18. 6. 2018.
21. Zákon o nemocenském pojištění neobsahuje rozlišení časového úseku, obsahuje pouze pravidla počítání času, který však definuje výhradně jako *lhůtu*. Shodně stanoví správní řád, který v § 40 odst. 1 uvádí, že *pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu...* Dané však neznamená, že uplynutí času je omezeno výhradně na *lhůtu* a s ní související pravidla počítání času. Podle § 601 odst. 1 občanského zákoníku z roku 2012 *nabývá-li se právo nebo vzniká-li povinnost v určitý den, nabude se nebo vznikne počátkem toho dne; zaniká-li právo nebo povinnost v určitý den, zanikne koncem toho dne. To neplatí, vylučuje-li to povaha právního případu.* Podle § 603 téhož zákona *práva a povinnosti zaniknou uplynutím doby, na kterou byly omezeny.* Dále v § 605 odst. 1 a 2 uvádí, že *lhůta nebo doba určená podle dnů počíná dnem, který následuje po skutečnosti*

rozhodné pro její počátek. Konec lhůty nebo doby určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá skutečnost, od níž se lhůta nebo doba počítá. Není-li takový den v posledním měsíci, připadne konec lhůty nebo doby na poslední den měsíce. Dle důvodové zprávy (k § 600 až 608 NOZ) „se dobou rozumí časový úsek, jehož uplynutím zaniká právo nebo povinnost bez dalšího, aniž je potřeba pro vyvolání tohoto právního následku zvláště projevit vůli (§ 603). Naproti tomu jako lhůta se označuje časový úsek stanovený k uplatnění práva u druhé strany, popř. u jiné osoby, anebo u soudu nebo jiného příslušného orgánu.“ Dle učebnice Občanské právo hmotné I. díl – učebnice autorského kolektivu Jan Dvořák, Jiří Švestka, Michaela Zuklínová a kolektiv, nakladatelství Wolters Kluwer 2013, v případě „plynutí času mohou nastat dvě situace. Především situace, kdy je objektivním právem stanovena nebo nějakou právní skutečností (právním jednáním nebo konstitutivním rozhodnutím) určena lhůta k nějakému právnímu jednání, a s uplynutím této lhůty jsou spojeny určité pozitivní či negativní následky, podle toho, zda lhůta je dána ke konání či nekonání. A pak situace, kdy je objektivním právem stanovena nebo právní skutečností určena doba pro trvání nebo vykonávání určitého práva a/nebo povinnosti.“ Nový občanský zákoník tak při počítání času nerozlišuje lhůtu a dobu, pravidla počítání času jsou v obou případech shodná (pravidlo počátku 0+1) s výjimkou konce jen v pracovní den, které platí výhradně u lhůty (§ 607). Jedná se však o lhůty hmotněprávní nikoli procesní, kterou jsou upraveny procesními předpisy. Proto nelze bez dalšího konstatovat, že shodné počítání lhůty a doby je třeba použít i pro zákon o nemocenském pojištění. Co však lze zcela převzít, je rozlišení doby a lhůty a jejich definice, neboť jde o obecné právní principy.

22. Lhůta je časový interval vymezený k tomu, aby někdo právně jednal. Pokud bude ve stanovené lhůtě jednáno, bude lhůta dodržena. Pokud nedojde k jednání ve stanovené lhůtě, uplyne lhůta marně. Marné uplynutí lhůty má pro oprávněného negativní následek, nejčastěji zánik práva. Dobou je časový úsek, s jehož uplynutím je spojován určitý následek **nezávisle** na tom, aby někdo jednal. Uplynutím doby zaniká právo nebo povinnost bez dalšího, aniž je nutné něco zvláštního učinit. Nevyžaduje se aktivní postup subjektu práva či povinnosti.
23. Jakkoli je předpokladem přiznání nároku na otcovskou péči žadatele o dítě, nástup na otcovskou ve smyslu § 38a odst. 3 zákona o nemocenském pojištění nelze omezit pouze na takovou péči, rozhodná je i složka projevu vůle žadatele určit počátek doby, jež je součástí projevu vůle požádat o dávku otcovské poporodní péče. Není tak primárně rozhodné, kdy začal žadatel pečovat o narozené dítě, ostatně tímto okamžikem matka nepřestala o dítě pečovat, ale zda k určenému časovému úseku žadatel požádal o přiznání dávky. Musí tedy dojít k určitému jednání ze strany oprávněné osoby, v opačném případě nastane zákonem předvídaný právní následek a nárok na otcovskou nevznikne. Pokud je předpokladem pro vznik nároku na dávku aktivní úkon žadatele, soud má za to, že časový okamžik pro nástup na otcovskou je lhůtou a nikoli dobou. Dobou se stává až časový úsek, po který úspěšný žadatel pobírá dávku (nejvýše 7 dnů, počínaje prvním dnem označeným jako den nástupu, viz. § 38b zákona o nemocenském pojištění). Je nutné rozlišovat časový úsek pro uplatnění nároku a časový úsek, po který je žadateli poskytováno plnění z dávky otcovské, tudíž se jedná o dobu. Soud nespatřuje rozpor s citovaným odkazem žalovaného na komentář zákona o

nemocenském pojištění, dle kterého se § 164 zákona o nemocenském pojištění nevztahuje na určení podpůrčí doby a ochranné lhůty. Označení doby po zániku pojištění jako ochranné lhůty je nepřesností zákonodárce, oproti tomu zákoník práce již obsahuje pojem ochranná doba (§ 53). Během podpůrčí či ochranné době není žadatel povinen učinit úkony, aby nastaly sledované právní účinky, jde o určení časového úseku, po který pojištěnci náleží dávky. Jedná se tak o dobu, nikoli lhůtu.

24. Účelem dávky otcovské je nejen utvrzení osobní vazby otce a dítěte, ale i faktická pomoc matce v šestinedělí. Otec má nárok na pracovní neplacené volno při narození dítěte, na což systémově navazuje výklad počátku lhůty pro dávku otcovské dnem následujícím po porodu, aniž by docházelo k duplicitě zproštění otce vykonávat pracovní povinnosti.
25. Na základě výše uvedené byl žalovaný povinen aplikovat § 164 zákona o nemocenském pojištění. Syn žalobce se narodil dne 7. 5. 2018. Rozhodná událost, od které se počítá šestitýdenní lhůta, tedy nastala dne 7. 5. 2018 (pondělí). Žalobce označil uvedení nástupu na otcovskou k pondělí 18. 6. 2018. Poslední den této lhůty, tedy poslední den možného nástupu na otcovskou, byl v souladu s § 164 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá předmětná událost, tedy den 18. 6. 2018. Žalobce proto uplatnil nárok na otcovskou včas.
26. Námitka nepřezkoumatelnosti je konzumována nezákonnou aplikací § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. a proto nadále není hodna úvah soudu.
27. Z důvodů shora uvedených soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost spočívající v aplikaci § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. a nesprávného výkladu lhůty pro nástup na otcovskou. Jelikož shodnou nezákonností trpí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně se zřetelem k povaze správního řízení, resp. povaze žalobou napadeného rozhodnutí, i vázanosti správního orgánu názorem soudu.
28. Žalobce byl v řízení úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náklady tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci, podání žaloby ve věci samé a replika ze dne 1. 11. 2019. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč (3 x 3.100,- Kč = 9.300,- Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300,- Kč za každý úkon (3 x 300,- Kč = 900,- Kč). Odměna advokáta tak celkem činí 10.200,- Kč. Právní zástupce je plátcem DPH, proto se jeho odměna zvyšuje o 21% na celkovou částku ve výši 12.342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. března 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce